Libris.RO
Respect pentru oameni și cărți

MIHAELA-CORINA NICOLAE

AVENTURI ÎN AFRICA

Roman pentru copii

epublishers

Libris.RO
Respect pentru oameni și cărți

CUPRINS

5	DESPRE AUTOARE
9	CUVÂNT CĂTRE CITITORI
10	CAPITOLUL I. RĂSARE SOARELE
11	CAPITOLUL AL II-LEA. FAMILIA
25	CAPITOLUL AL III-LEA. NOI ŞI CEILALŢI
40	CAPITOLUL AL V-LEA. PRIMA DURERE
56	CAPITOLUL AL VI-LEA. LECŢII DE SUPRAVIEŢUIRE
68	CAPITOLUL AL VI-LEA. VÂNĂTOAREA
87	CAPITOLUL AL VII-LEA. PRIMEJDII
106	CAPITOLUL AL VIII-LEA. OAMENII
126	CAPITOLUL AL IX-LEA. LIBERTATEA
145	CAPITOLUL AL X-LEA. APUNE SOARELE

CUVÂNT CĂTRE CITITORI

Personajul principal al acestei cărţi s-a născut atât pentru voi, copiii împătimiţi de lectură, cât şi pentru cei ce abia acum păşiţi în lumea cărţilor.

Cartea reprezintă mai mult decât o poveste cu un pui de leu, din îndepărtatul tărâm al Africii. Este o poveste despre copilărie şi familie. Despre bucuria de a trăi în mijlocul celor dragi şi nefericirea de a fi uneori departe de aceştia. Despre relaţia părinţi-copii, încredere, experienţe, descoperiri, aspecte inedite ale vieţii.

Cu siguranţă vă veţi bucura de fiecare clipă petrecută în compania micuţului Munge şi vă veţi dori ca aventura lui să nu se încheie niciodată. Dar, pentru că toate poveştile se termină cu „Şi-au trăit fericiţi...", şi aceasta se va sfârşi la un moment dat, într-un fel sau altul. Rămâne ca voi să descoperiţi acest lucru.

Autoarea

Libris.ro
Respect pentru oameni și cărți

încercam să disting, mai ales noaptea, zecile de zgomote din jurul meu, iar apoi să diferențiez mirosurile amestecate, pe care le adulmecam continuu.

Apoi, după ce ochii mei au putut întrezări câte ceva, am văzut cât de frumoasă este mama și am înțeles repede că cel mai important lucru din centrul micului meu univers este ea, cea care ne înconjura permanent, zi și noapte, cu căldură și blândețe.

Abia ca adult, privind în urmă, la acel an de copilărie, mi-am dat seama cu câtă dăruire și devotament ne-a îngrijit singură, în primele săptămâni și cât de greu trebuie să-i fi fost. Era mereu atentă să nu fie prin preajmă vreun prădător, care ne-ar fi putut face rău, avea tot timpul grijă să ne hrănească, să ne ocrotească, iar noaptea să ne lase să ne lipim de ea, ca să nu ne fie frig.

N-am știut niciodată cum s-a descurcat să-și obțină hrana, care îi era necesară cu atât mai mult acum, că ne avea pe noi. N-am știut cum a reușit să vâneze în unele nopți, mai ales că era singură și nu îndeajuns de refăcută după nașterea și îngrijirea permanentă a trei pui. Se știe că leoaicele vânează mereu împreună și se ajută una pe alta, dar mama a fost nevoită, o perioadă de timp, să se descurce fără nimeni alături. Nu-mi dau nici astăzi seama cum. Dar a făcut acest lucru primele luni, pentru ca noi să nu suferim niciodată de foame și să avem întotdeauna tot ce ne trebuie. Abia când ne-am mărit puțin, ne-a putut duce în mijlocul familiei, pentru ca toți membrii acesteia să ne cunoască și abia acolo a avut parte de puțină odihnă și ajutor din partea surorilor, mătușilor, verișoarelor, care au contribuit la creșterea noastră.

Pe măsură ce zilele treceau, universul meu devenea din ce în ce mai mare și nu le mai cuprindea doar pe mama și pe

surorile mele. Învățasem să cunosc și alte lucruri din jur: pe câmpia pe care ochii mei, de-abia mijiți, nu o puteau cuprinde îndeajuns, cu ierburi când joase, când înalte, mă strecuram mereu pe nesimțite, ca să sar deodată în spatele uneia sau alteia dintre surorile mele și să ne rostogolim mai apoi, într-o încleștare, în mușcături blânde, în joacă și fără supărare. Nbala, prima dintre noi, frații, îmi ținea mereu piept, cu vitejie și, uneori, mă arunca pe spate, lăsându-mă, pentru câteva clipe, lipsit de apărare. Membe, mezina, era încă firavă și nu-i făceau plăcere jocurile mele, prea brutale și, pentru ea, de neînțeles.

Iubeam acea nesfârșită câmpie, unde petreceam zilele de sub soarele fierbinte, la umbra tufișurilor, fie moțăind alene, fie jucându-ne, fie privind cu mirare tot felul de creaturi ciudate pe care le vedeam în fiecare zi, în zare, despre care mama ne promisese că ne va spune mai multe, când vom fi alături de familia noastră.

Iubeam mingea aceea uriașă de foc, răsărind zilnic dintr-o mare de flăcări, răspândind lumină și căldură, însângerând mereu orizontul. Respiram prospețimea dimineților, simțeam freamătul vieții, sorbeam miile de mirosuri ce se amestecau, auzeam bătăile inimii ce pulsa în ritmul alert al zilei, acea inimă lângă care avea să bată mereu și a mea: inima Africii.

Deși acele timpuri îndepărtate nu se vor întoarce niciodată, sunt păstrate în sufletul meu și, dacă închid ochii, parcă simt și acum mirosul inconfundabil al mamei, lângă care mă trezeam zilnic, căldura ei binefăcătoare în nopțile reci, răbdarea cu care ne învăța, zilnic, tot mai multe și mai multe lucruri.

Îmi aduc aminte că, de multe ori, noaptea, noi, frații, rămâneam singuri pentru scurte perioade de timp. Mama nu ne spunea niciodată unde dispărea, ci doar ne cerea cu fermitate

Libris.ro
Respect pentru oameni și cărți

să ne pitulăm în iarba înaltă și să nu ne mișcăm până la întoarcerea ei. Ascultam tremurând foșnetele câmpiei și, departe, foarte departe, auzeam zgomote de neînțeles pentru mine la acea vârstă, întotdeauna finalizate cu întoarcerea mamei, pe care cu toții o întâmpinam cu bucurie și cu îmbrățișări.

Odată, a adus cu ea ceva și, lăsându-l pe pământ, ne-a spus:

– Astăzi veți încerca ceva nou. La început, poate vi se va părea că are un gust mai altfel, dar, veți vedea că nu e chiar așa rău cum credeți.

Ne-am apropiat toți trei de acel ceva ciudat – despre care, mai târziu, am aflat că se numea carne – și l-am mirosit timp îndelungat. Niciunul dintre noi nu îndrăznea să mănânce, pentru că nu ne era nimic familiar și nu știam cum să procedăm. Până la urmă, văzând că nimeni nu avea curajul să înceapă, mama a mâncat ea prima, arătându-ne că nu e nicio primejdie, ba chiar că totul e foarte bun. Abia atunci am gustat și noi. Nu semăna deloc cu laptele cu care eram obișnuiți, ba, mai mult, trebuia să facem și efortul de a rupe cu dinții și apoi să mestecăm timp îndelungat. Încet-încet, am descoperit că ceea ce am primit în acea seară era destul de interesant; era ceva care putea, din când în când, să înlocuiască laptele nostru zilnic.

Din acea seară, mama a început să ne aducă, la fiecare câteva zile, ceea ce numea ea carne. Ne sfătuia mereu cu blândețe să mâncăm, cât mai mult și cât mai bine, pentru că – zicea ea – nu se știe niciodată în savană dacă găsești suficientă hrană atunci când ai nevoie. De unde lua această hrană? Încotro se ducea noaptea când ne părăsea câteva ore? Nu știam, dar ea ne promisese că ne va explica atunci când vom mai crește.

Dacă noaptea stăteam cuminți în așteptarea mamei, ascunși în ierburile înalte, ziua dormeam mult, iar când ne trezeam, ne jucam mereu. Asta îmi plăcea cel mai tare. În timp ce mama se odihnea, epuizată după efortul de peste noapte, Membe, Nbala și cu mine alergam fericiți, de colo-colo. Aproape tot timpul ne atingeam cu lăbuțele, lovindu-ne ușor de tot, în joacă, ne cățăram unii pe alții, cădeam, ne rostogoleam, făceam tot felul de giumbușlucuri care stârneau uneori zâmbetul mamei, când se trezea din somn și ne privea. La acea vârstă nu aveam cum să știm cât de importante erau acele jocuri, căci ele nu doar întăreau legăturile de rudenie dintre noi, ci, mai ales, modelau calitățile noastre de vânători înnăscuți, de care urma să avem nevoie mai târziu, ca adulți.

În unele zile, mergeam împreună cu surorile mele, câțiva metri mai încolo de mama și descopeream noi teritorii. Miroseam iarba, bucurându-ne de mângâierea blândă a acesteia și simțeam pe la urechi și pe bot vântul, care o culca uneori la pământ, iar alteori doar o unduia grațios. Ascultam fiecare zgomot al naturii, de la sunetul copitelor unor animale ce rontăiau mai departe de noi iarba, fâlfâirea aripilor unor ființe ciudate ce pluteau în aer, până la foșnetul frunzelor prin care mici creaturi se strecurau în drumul lor spre cine știe unde. Aveam la dispoziție un uriaș univers – credeam noi – și ne bucuram de fiecare lucru nou pe care îl găseam, de fiecare aromă, sunet sau culoare cu care făceam cunoștință zi de zi.

Curând, am devenit tot mai siguri pe noi. Învățam mereu alte și alte noi lucruri. De la o vreme, Nbala, mai în joacă, mai în serios, mă mușca sau mă lovea cu laba, împingându-mă și repezindu-se mereu prima să mănânce. Numai dojana blândă a mamei o putea potoli. Oricum, mie nu-mi plăceau în mod

Libris.RO
Respect pentru oameni și cărți

deosebit momentele acelea, care însemnau un mare efort pentru mine, așa că preferam să mă tolănesc lângă mama, să-i simt căldura și să adorm liniștit.

În acele zile din viață, universul meu era conturat de câmpia nesfârșită și de soarele arzător, de prezența mamei și a celor două surori, între dimineţile senine și nopţile cu mii de zgomote neînțelese. Atunci m-am convins că mă născusem în cel mai frumos loc din lume, care avea să devină, cu trecerea anilor, parte din sufletul meu.

Trecuseră multe săptămâni și viața noastră, a celor patru membri ai familiei, curgea firesc, fără prea mari schimbări. Credeam că așa va fi la nesfârșit și mă bucuram permanent de tot ceea ce mi se oferea. Nu puteam totuși să nu observ că, de la o vreme, Nbala nu mă mai putea învinge la jocuri, nici nu mă mai putea împinge de la mâncare, pentru ca ea să se hrănească prima cu bucăți din prada adusă de mama. Crescusem mai înalt decât surorile mele, eram mai puternic. Cu toate astea, când mă speriam – cel mai adesea de foșnetul înspăimântător în bătaia vântului, al ierburilor tot prea înalte pentru mine – tot la mama alergam repede, ca să mă ascund și să simt pe obraz atingerea ei caldă, care mă liniștea numaidecât. Deocamdată, eram doar un pui.

Într-o zi, însă, am înțeles că ceva important avea să se petreacă. Mama ne-a întrerupt joaca și a început să ne vorbească pe un ton serios despre ceea ce înseamnă, în lumea animalelor, să fii leu.

– Leul este numit „regele" animalelor, a spus ea cu mândrie. Și voi nu trebuie să uitați niciodată asta.

– Regele? Ce este acela un rege, mamă? am întrebat eu.

– I se spune așa, pentru că este un animal foarte puternic, cu o statură impunătoare, cu.....

– Ce este aceea „imunătoare"? s-a auzit subțirel glasul Nbalei.

– „Ipunătoare", nu „imunătoare"! a rostit plină de importanță Membe.

– „Impunătoare", dragele mele! li s-a adresat mama zâmbind. Adică cel ce impresionează prin dimensiuni, măreț, falnic. Acum ați înțeles?

Văzând că am dat toți trei din cap, în semn de aprobare, a continuat:

– Această statură măreață este completată de o coamă minunată de păr, care-i cuprinde întregul cap, întinzându-se până dincolo de jumătatea corpului. Această coamă, ce îi conferă o distincție apar...

– Dar eu nu am nicio coamă! am strigat deodată, izbucnind în lacrimi și privindu-mi îngrijorat trupul mic și lipsit de podoaba despre care vorbea mama. Și... și... și nu sunt nici imună..., ipună..., impunător! am reușit să articulez printre suspine.

– Scumpul meu, dar abia ai împlinit câteva luni! a exclamat ea zâmbind. Puii de leu nu pot avea coamă în primul an. Va trebui să ai răbdare pentru a te mândri cu ea, când vei crește. Și apoi, nici eu nu am coamă! Iată! s-a întors mama, ca s-o putem vedea din toate părțile. Și asta pentru că.....

– Dar noi o să avem! Dar noi o să avem! au cântat într-un glas surorile mele, întrerupând-o.

– Nu, dragele mele, nici voi n-o să aveți, a zis ea cu blândețe. Voi, ca și mine, sunteți femele, iar în lumea leilor, cei care au coamă sunt masculii. Acesta este un semn distinctiv, care nu se mai întâlnește la niciun alt animal de pe planetă.

Libris.ro
Respect pentru oameni și cărți

Coama începe să crească abia după vârsta de trei ani și, pentru a ajunge bogată și impresionantă are nevoie de o lungă perioadă.

– Ce păcat, mama, că nu o să avem și noi! au oftat Nbala și Membe.

– Nu vă faceți griji, coama are rolul ei în lumea masculilor, după cum îl aveți și voi pe al vostru, unul extrem de important. Ca viitoare femele, veți da naștere unei noi generații de lei, veți perpetua specia, veți avea grijă de pui, îi veți învăța tot ceea ce trebuie să știe pentru a se descurca în savană, unde lupta pentru supraviețuire este atât de dură.

– Dar de ce blana ta are o altfel de culoare decât a noastră?

– Leii maturi au blana cafenie sau galben-deschis, pentru a se putea camufla printre ierburile înalte din savană și a nu fi observați de către animalele ierbivore pe care le vânează. Este firesc însă ca, la început, puii să aibă o altfel de blană decât adulții, deoarece, în primele săptămâni sunt extrem de vulnerabili la atacurile altor prădători. Având pete maronii pe blana cafenie, se confundă mai ușor cu mediul înconjurător și, astfel, nu sunt observați de către alte animale de pradă care ar putea să le facă rău.

– Mai spune-ne, mai spune-ne și alte lucruri despre regele animalelor, mama! a rostit nerăbdătoare Membe.

– Vă spun, vă spun imediat, dragilor. Aveți răbdare! Iată! Leul face parte din categoria felinelor, este un mamifer, căci naște pui vii, are.....

– Adică alte animale nasc pui morți? a întrebat Nbala cu candoare.

– Nuuu, scumpa mea! a zâmbit din nou îngăduitoare mama. Alte animale depun ouă și, din ele, mai târziu, ies puii.

– Vom vedea și noi vreodată cum ies pui din ouă? a vrut să știe Membe.

– Da! Trebuie doar să aveți răbdare.

– Sigur, mama, abia așteptăm!

– Așa... Spuneam că leul este un mamifer, care naște pui. De obicei, aceștia sunt în număr de doi, dar, uneori, se întâmplă să apară pe lume chiar trei, așa cum, iată, sunteți voi, lucru pentru care mă bucur nespus. Ați observat că până acum am trăit împreună, în aceste prime săptămâni din viața voastră, doar noi patru. Dar, în lumea leilor, după ce puii cresc, sunt duși în mijlocul familiei, ca să fie cunoscuți și de către ceilalți membri. Așadar, dragii mei, astăzi vom merge să cunoașteți întreaga noastră familie și pe tatăl vostru.

– Întreaga noastră familie? am întrebat eu surprins.

– Da, puiul meu, întreaga familie.

– Adică suntem mai mulți, nu doar tu, Nbala și Membe?

– Cu mult mai mulți, desigur, dragul meu. Leii trăiesc întotdeauna în familii mari și cu toții sunt înrudiți. Familia este alcătuită din 10-15 membri, fiind condusă de către un mascul. Toți ceilalți sunt reprezentați de femele, care sunt surori. Ele dau naștere mai multor generații de pui și apoi se ocupă, împreună, de creșterea acestora. Astfel, fiecare femelă care naște beneficiază de ajutorul surorilor sau al verișoarelor ei, chiar și atunci când acestea nu au pui. Deoarece au experiență și le pot învăța pe cele care au mai puțină, acest ajutor este neprețuit, mai ales pentru femelele care nasc prima oară.

– Și pe tine o să te ajute cineva, mama, să ne crești?

– Da, desigur. Surorile, verișoarele și mătușile mele. Le veți cunoaște și voi astăzi! Femelele sunt extrem de importante în familiile de lei. Ele sunt cele ce vânează, asigurând tuturor